

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul IX — Nr. 236

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 10 septembrie 1997

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
HOTĂRÂRI ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR		HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
26.	— Hotărâre pentru modificarea Hotărârii Camerei Deputaților nr. 42/1996 privind aprobarea componenței nominale a comisiilor permanente ale Camerei Deputaților.....	481.	— Hotărâre pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 10/1997 cu privire la diminuarea blocajului financiar și a pierderilor din economie.....
	1-2		8-13
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 81 din 15 iulie 1996.....	2-3	486.	— Hotărâre privind modificarea și completarea anexeii la Hotărârea Guvernului nr. 319/1997 pentru modificarea structurii organizatorice a Agenției Naționale de Control al Exporturilor Strategice și al Interzicerii Armelor Chimice.....
Decizia nr. 76 din 22 aprilie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 258 alin. 1 și 2 din Codul penal.....	4-5	488.	— Hotărâre privind remunerarea colaboratorilor fără drept de autor din instituțiile de cultură și artă.....
			14-15
		492.	— Hotărâre pentru declararea zilei de 13 septembrie „Ziua pompierilor din România“.....
Decizia nr. 19 din 30 ianuarie 1997 referitoare la excepțiile de neconstituționalitate a prevederilor art. 330, ale art. 330 ¹ și ale art. 330 ² din Codul de procedură civilă.....	5-6		15
Decizia nr. 117 din 21 mai 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 ¹ din Codul de procedură civilă.....	7	ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI	
		3.	— Precizări privind evidențierea în contabilitate, în cursul anului 1997, a diferențelor de curs valutar de către societățile bancare.....
			16

HOTĂRÂRI ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

HOTĂRÂRE

pentru modificarea Hotărârii Camerei Deputaților nr. 42/1996

privind aprobarea componenței nominale a comisiilor permanente ale Camerei Deputaților

În temeiul art. 36 alineatul ultim și al art. 56 alin. 1 din Regulamentul Camerei Deputaților, republicat,

Camera Deputaților hotărăște:

Articol unic. — Hotărârea Camerei Deputaților nr. 42/1996 privind aprobarea componenței nominale a comisiilor permanente ale Camerei Deputaților se modifică după cum urmează:

— domnul deputat Kovács Csaba-Tiberiu, aparținând Grupului parlamentar al Uniunii Democrate Maghiare din România, se eliberează din calitatea de membru al Comisiei pentru drepturile omului, culte și problemele

minorităților naționale, fiind ales în funcția de secretar al Camerei Deputaților;

— domnul deputat Varga Attila, aparținând Grupului parlamentar al Uniunii Democrate Maghiare din România, trece de la Comisia pentru drepturile omului, culte și problemele minorităților naționale la Comisia pentru administrație publică, amenajarea teritoriului și echilibru ecologic;

— domnul deputat Kónya Hamar-Alexandru, aparținând Grupului parlamentar al Uniunii Democrate Maghiare din România, fost secretar al Camerei Deputaților în sesiunea precedentă, este desemnat în calitate de membru al Comisiei pentru drepturile omului, culte și problemele minorităților naționale.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ANDREI IOAN CHILIMAN

București, 4 septembrie 1997.
Nr. 26.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 81*)

din 15 iulie 1996

Lucian Stângu — președinte
Costică Bulai — judecător
Viorel Mihai Ciobanu — judecător
Constantin Burada — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 aprilie 1996, pronunțată de Tribunalul Maramureș în Dosarul nr. 1.142/1995, Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 258 alin. 1 și 2 din Codul penal, invocată de inculpatul Țânțaș Mihai.

Prin excepție se susține că dispozițiile respective contravin art. 134 alin. (1) din legea fundamentală.

Tribunalul Maramureș, exprimându-și opinia, apreciază că „textul art. 258 alin. 1 și 2 din Codul penal nu contravine dispozițiilor art. 134 alin. (1) din Constituție, că în prevederile art. 254 alin. 1 din Codul penal, cu privire la infracțiunea de luare de mită, nu se cere ca subiectul activ să aibă calitatea de funcționar public, ci doar de funcționar“.

În vederea soluționării excepției, în conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere.

În punctul de vedere al Guvernului se consideră că excepția este neîntemeiată, deoarece, în cauză, nu se ridică o problemă de ordin constituțional, ci una de interpretare juridică, respectiv aprecierea calității de funcționar a salariaților din cadrul societăților comerciale cu capital privat în raport cu prevederile art. 254 din Codul penal, care, potrivit practicii juridictionale constante a Curții, este de competența exclusivă a instanțelor judecătorești.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

având în vedere încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile art. 258 alin. 1 și 2 din Codul penal, raportate la prevederile Constituției, precum și ale Legii nr. 47/1992, reține:

Curtea este competentă să soluționeze excepția, deoarece aceasta se referă la o dispoziție legală introdusă în

Codul penal prin Legea nr. 65/1992, deci după intrarea în vigoare a Constituției.

Din încheierea de sesizare rezultă că Parchetul de pe lângă Tribunalul Maramureș a dispus trimiterea în judecată a inculpaților Țânțaș Mihai, Griga Dorina Gabriela și Zahu Traian, funcționari la Banca „Credit Bank“, Sucursala județeană Maramureș, în baza art. 254 alin. 1 din Codul penal, reținându-se în sarcina lor comiterea mai multor infracțiuni de luare de mită.

La termenul de 23 aprilie 1996, în fața Tribunalului Maramureș, investit cu soluționarea cauzei, Țânțaș Mihai, prin apărător, a ridicat excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 258 alin. 1 și 2 din Codul penal.

Prin art. 258 alin. 1 din Codul penal, dispozițiile referitoare la noțiunea de *funcționar* au fost extinse și la alți salariați din cadrul organizațiilor prevăzute la art. 145 din Codul penal, inclusiv al regiilor autonome și al societăților comerciale cu capital integral sau majoritar de stat, precum și la administratorii și cenzorii acestora. De asemenea, prin alin. 2 al aceluiași articol, dispozițiile art. 254, 256 și 257 din Codul penal au fost extinse și la salariații societăților comerciale cu capital privat, la administratorii și la cenzorii acestora.

Autorul excepției susține că textul art. 258 din Codul penal contravine dispozițiilor art. 134 alin. (1) din Constituție, care prevede că economia României este economie de piață. De asemenea, invocă, în sprijinul excepției Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 7 septembrie 1993, prin care s-a statuat că dispozițiile din Codul penal privitoare la infracțiunile contra avutului obștesc sunt abrogate parțial și urmează să fie aplicate numai cu privire la acele bunuri care, potrivit art. 135 alin. (4) din Constituție, fac obiectul exclusiv al proprietății publice. Apreciază că nu poate avea calitatea de subiect activ al infracțiunii de luare de mită decât funcționarul public care exercită permanent sau temporar o însărcinare în serviciul unui organ sau al unei instituții de stat ori al unei întreprinderi sau organizații de stat, nu și salariații societăților comerciale cu capital privat, cum este cazul Băncii „Credit Bank“. În ceea ce privește prevederea din art. 258 alin. 2 din Codul penal, potrivit căreia dispozițiile art. 254, 256 și 257 referitoare la funcționari se aplică și salariaților din cadrul societăților comerciale cu capital privat, precum și administratorilor și cenzorilor acestora, susține că aceasta

contravine Constituției, deoarece nu este în concordanță cu conceptele de *public* și *salariat*. Solicită soluționarea excepției de neconstituționalitate a art. 258 din Codul penal în raport cu dispozițiile art. 254 din Codul penal, cu conceptele de *avut obștesc*, *public* și *funcționar public*.

În legătură cu noțiunile de *funcționar* și *alți salariați*, folosite în conținutul unor dispoziții ale legii penale, este de menționat că acestea au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, iar Curtea a statuat în mod constant că reglementările referitoare la aceste noțiuni sunt de nivelul legii și nu de nivel constituțional.

Astfel, în Decizia Curții Constituționale nr. 35 din 27 aprilie 1994, rămasă definitivă prin Decizia nr. 108 din 9 noiembrie 1994, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 339 din 7 decembrie 1994, s-a reținut că: „În ce privește noțiunea de *funcționar*, se constată că, potrivit art. 72 alin. (3) lit. i) din Constituție, statutul funcționarilor publici se reglementează prin lege organică. Rezultă că, potrivit Constituției, reglementarea acestui statut este rezervată nivelului legii. Cu atât mai mult deci conceptul general de funcționar nu este de nivel constituțional.

În consecință, reglementările referitoare la noțiunea de *funcționar*, inclusiv cele legate de infracțiunile săvârșite de funcționari, sunt de nivelul legii. De aceea, susținerile privind neconstituționalitatea noțiunii de *funcționar* sunt neîntemeiate, întrucât aceasta nu încalcă o prevedere expresă a Constituției.“

În același sens, Curtea Constituțională s-a pronunțat și prin Decizia nr. 38 din 27 aprilie 1994, rămasă definitivă prin Decizia nr. 11 din 25 ianuarie 1995, cu privire la noțiunea de funcționar, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 36 din 17 februarie 1995.

De asemenea, prin Decizia nr. 130 din 16 noiembrie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 169 din 2 august 1995, Curtea Constituțională subliniază din nou că reglementările legale referitoare la noțiunea de *funcționar* sunt de nivelul legii, precizându-se că această soluție se impune, cu atât mai mult, în ceea ce privește noțiunea de alți salariați. Respingând recursul declarat împotriva ei, prin Decizia nr. 28 din 21 martie 1995, publicată în același Monitor Oficial al României, Curtea Constituțională a reținut că „Motivele pentru care în Decizia Curții Constituționale s-a constatat că noțiunea de funcționar nu este de nivel constituțional se aplică pentru identitate de rațiune și pentru noțiunea de alți salariați, deoarece de principiu este că, dacă o noțiune este de nivelul legii, noțiunea cu care este asimilată nu poate fi decât tot de nivelul legii.

În consecință, critica formulată prin recurs nu poate fi reținută; de asemenea, nu poate fi reținută nici cerința constatării neconstituționalității încadrării juridice a faptei săvârșite de inculpatul care a invocat excepția, deoarece interpretarea dispozițiilor legale pentru aplicarea lor este de competența instanței de judecată.“

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 258 alin. 1 și 2 din Codul penal, invocată de Țânțaș Mihai în Dosarul nr. 1.142/1995 al Tribunalului Maramureș.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 15 iulie 1996.

PREȘEDINTE,

dr. Lucian Stângu

În fine, prin Decizia nr. 138 din 7 decembrie 1994, definitivă prin nerecurare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 68 din 14 aprilie 1995, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 254 și 256 din Codul penal, invocată de inculpatul care, în calitatea sa de pădurar, a pretins și a primit de la diverși cetățeni foloase în vederea facilitării prelucrării de material lemnos din pădurile de pe raza cantonului unde lucra, aparținând Societății Comerciale „Silvodelta“ Tulcea.

Curtea a reținut că problema dedusă jurisdicției constituționale se rezuma la a stabili dacă făptuitorul putea sau nu putea fi subiect activ al infracțiunilor prevăzute și pedepsite de art. 254 și 256 din Codul penal, având deci calitatea de funcționar. Autorul excepției nu a avut în vedere o anume dispoziție a legii fundamentale pe care art. 254 și 256 din Codul penal o încalcă, ci s-a referit exclusiv la aprecierea calității de funcționar a acestuia în raport cu textele menționate, al căror conținut nu a fost considerat neconstituțional. Curtea a conchis că excepția invocată nu ridică o problemă de ordin constituțional, ci o chestiune de interpretare juridică, de competența exclusivă a instanței de judecată, căreia îi revine obligația de a stabili, pe baza probelor de la dosar, dacă faptele săvârșite de inculpat întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor de luare de mită și de primire de foloase necuvenite și dacă funcția de pădurar a inculpatului poate fi asimilată cu calitatea de funcționar (art. 147 din Codul penal) sau cu cea de alt salariat (art. 148 din Codul penal).

Din examinarea practicii jurisdicționale a Curții Constituționale sus-menționate cu privire la noțiunile de *funcționar* și *alți salariați*, inclusiv în raport cu infracțiunea de luare de mită, ca în speță, rezultă că soluțiile pronunțate subzistă și în cauza de față, neexistând nici un element nou care să le infirme și să facă necesară reconsiderarea lor.

Extinderea răspunderii penale pentru faptele de corupție și la alți salariați din cadrul societăților comerciale, prin Legea nr. 65/1992, nu poate fi considerată neconstituțională atâta vreme cât reglementările privitoare la noțiunile de *funcționar* și *alți salariați*, inclusiv la incriminările care presupun o astfel de calitate a subiectului activ nemijlocit, sunt caracterizate prin Constituție ca ținând de domeniul legii. În realizarea atribuțiilor ce-i revin potrivit Constituției, Parlamentul a înțeles să adopte Legea nr. 65/1992 pentru modificarea și completarea Codului penal privind unele fapte de corupție. În vederea combaterii corupției, oriunde s-ar manifesta aceasta, legea a extins răspunderea penală și la salariații din cadrul societăților comerciale cu capital privat, la administratorii și la cenzorii acestora, cum este cazul inculpaților din speță. Legea nr. 65/1992 a fost adoptată cu respectarea prevederilor art. 72 alin. (3) lit. f) din Constituție, astfel încât obiectiile formulate împotriva ei apar ca vădit nefondate.

Magistrat-asistent,
Constantin Burada

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 76

din 22 aprilie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 258 alin. 1 și 2 din Codul penal

Ioan Muraru — președinte
 Nicolae Popa — judecător
 Florin Bucur Vasilescu — judecător
 Romul Petru Vonica — judecător
 Victor Dan Zlătescu — judecător
 Ioan Griga — procuror
 Constantin Burada — magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Țânțaș Mihai împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 81 din 15 iulie 1996.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 15 aprilie 1997, concluziile părților fiind consemnate în încheierea din aceeași dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 22 aprilie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia nr. 81 din 15 iulie 1996, Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 258 alin. 1 și 2 din Codul penal, invocată de Țânțaș Mihai în Dosarul nr. 1.142/1995 al Tribunalului Maramureș. Pentru a pronunța această decizie, s-a reținut că, prin art. 258 alin. 1 din Codul penal, dispozițiile referitoare la noțiunea de *funcționar* au fost extinse și la cea de *alți salariați* din cadrul organizațiilor prevăzute la art. 145 din Codul penal, iar prin alin. 2 al aceluiași articol, dispozițiile art. 254, 256 și 257 din Codul penal au fost extinse și la salariații societăților comerciale cu capital privat, la administratorii și la cenzorii acestora; în legătură cu noțiunile de *funcționar* și *alți salariați*, s-a reținut că acestea au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, iar Curtea a statuat în mod constant că reglementările referitoare la aceste noțiuni, inclusiv cele legate de infracțiunile săvârșite de funcționari, sunt de nivelul legii, astfel încât ele nu pot fi neconstituționale, întrucât nu încalcă o prevedere expresă a Constituției; de asemenea, s-a mai reținut că, în ceea ce privește noțiunea de *funcționar*, în conformitate cu art. 72 alin. (3) lit. i) din Constituție, statutul funcționarului public se reglementează prin lege organică, deci conceptul de *funcționar* este de domeniul legii și nu al Constituției, așa cum s-a statuat prin Decizia Curții Constituționale nr. 35 din 27 aprilie 1994, definitivă.

Împotriva acestei decizii, Țânțaș Mihai a declarat recurs, invocând următoarele motive:

— soluția s-a întemeiat numai pe punctul de vedere al Guvernului, întrucât cele două Camere ale Parlamentului nu le-au comunicat;

— completul de fond a avut în vedere „analogii, extinderi, cutume sau practici judiciare”, deși, în speță, nu erau aplicabile, deoarece la elaborarea Codului penal nu existau societăți private;

— în decizie se face referire la statutul funcționarului public și nu la cel al funcționarului unei societăți private, făcându-se abstracție că și în considerente se recunoaște că însuși conceptul de *funcționar public* este în afara Constituției, deci neconstituțional;

— un funcționar al unei societăți comerciale cu capital privat nu poate fi subiect activ al infracțiunii de luare de mită.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 258 alin. 1 și 2 din Codul penal, raportate la dispozițiile Constituției, și ale Legii nr. 47/1992, reține:

Prima critică, referitoare la lipsa opiniei celor două Camere ale Parlamentului, nu este fondată, pentru că aceasta nu este de natură să atragă după sine netemeinicia deciziei. Curtea Constituțională este obligată să solicite, potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, punctele de vedere ale celor două Camere ale Parlamentului și al Guvernului, autorități care nu au obligația de a le comunica, textul citat având caracter supletiv. Dacă, în cauză, numai Guvernul și-a comunicat opinia, acest lucru nu înseamnă că decizia pronunțată are ca unic temei acest document, lipsa punctelor de vedere ale celor două Camere ale Parlamentului neavând nici o consecință asupra soluției.

Al doilea motiv de recurs, prin care se susține că la pronunțarea soluției s-au avut în vedere dispozițiile vechiului Cod penal, deși la data elaborării lui nu existau societăți comerciale cu capital privat, este, de asemenea, neîntemeiat. Într-adevăr, prevederile art. 258 alin. 1 și 2 din Codul penal au fost modificate de Parlament prin Legea nr. 65 din 8 iulie 1992, în vederea combaterii corupției în orice domeniu s-ar manifesta aceasta, astfel cum în mod întemeiat s-a reținut prin decizia atacată, noile prevederi statornicind că: „Dispozițiile art. 254, 256 și 257 privitoare la funcționari se aplică și salariaților din cadrul societăților comerciale cu capital privat, precum și administratorilor și cenzorilor acestora”. Ulterior, prin Legea nr. 140/1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 289 din 14 noiembrie 1996, Codul penal a fost din nou modificat, prevăzându-se că dispozițiile art. 246–250, care incriminează abuzul și neglijența în serviciu, săvârșite de funcționarii publici, se aplică și *celorlalți funcționari*.

Nici susținerea potrivit căreia în decizie se face referire la statutul funcționarului public și nu la cel al funcționarului unei societăți private, ca în cazul său, nu poate fi primită. Completul de fond a constatat că, în legătură cu noțiunile de *funcționar* și *alți salariați*, folosite în conținutul unor dispoziții ale legii penale, prin Decizia nr. 35 din 27 aprilie 1994, rămasă definitivă prin Decizia nr. 108 din 9 noiembrie 1994, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 339 din 7 decembrie 1994, și prin Decizia nr. 38 din 27 aprilie 1994, definitivă prin Decizia nr. 11 din 25 ianuarie 1995, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 36 din 17 februarie 1995, Curtea Constituțională a statuat că reglementările referitoare la aceste noțiuni sunt de nivelul legii și nu de nivel constituțional. S-a reținut astfel că, potrivit art. 72 alin. (3) lit. i) din Constituție, statutul funcționarilor publici se reglementează prin lege organică, situație în care, pe cale de consecință, conceptul general de *funcționar* nu poate fi de nivel constituțional. Întrucât, potrivit art. 145 alin. (2) din

Constituție, deciziile Curții Constituționale sunt obligatorii, și deoarece nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea practicii constante a Curții, în mod întemeiat, la judecata în fond, excepția a fost respinsă ca vădit nefondată.

De asemenea, nici ultimul motiv de recurs, potrivit căruia un funcționar al unei societăți comerciale cu capital privat nu poate fi subiect activ al infracțiunii de luare de

mită, nu este fondat. Se constată că, în realitate, recurentul nu contestă constituționalitatea art. 254 din Codul penal privind infracțiunea de luare de mită pentru care a fost trimis în judecată, ci se referă exclusiv la aprecierea calității de funcționar. În această situație, se reține că nu se invocă o problemă de ordin constituțional, ci una de interpretare și de aplicare a legii, care este de competența exclusivă a instanțelor judecătorești.

Față de considerentele expuse, în temeiul dispozițiilor art. 144 lit. c), ale art. 145 alin. (2) din Constituție, ale art. 13 alin. (1) lit. A.c), ale art. 25 și ale art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Țânțăș Mihai împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 81 din 15 iulie 1996. Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 22 aprilie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Constantin Burada

★

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 19 din 30 ianuarie 1997*)

referitoare la excepțiile de neconstituționalitate a prevederilor art. 330, ale art. 330¹ și ale art. 330² din Codul de procedură civilă

Romul Petru Vonica — președinte
Costică Bulai — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Georgeta Panovicu — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Prin încheierile din 31 octombrie 1996 (dosarele nr. 3.178/1995, nr. 1.232/1995, nr. 3.369/1995, nr. 1.261/1996, nr. 1.316/1996, nr. 413/1996, nr. 2.500/1996), 1 noiembrie 1996 (dosarele nr. 3.886/1995, nr. 606/1996, nr. 2.801/1996), 5 noiembrie 1996 (Dosarul nr. 2.802/1996) și 6 noiembrie 1996 (Dosarul nr. 2.220/1995), Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepțiilor de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, ale art. 330¹ și ale art. 330² din Codul de procedură civilă.

Excepțiile de neconstituționalitate au fost invocate și formează obiectul dosarelor Curții Constituționale, după cum urmează:

— neconstituționalitatea dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă a fost ridicată de Almaleh Tudor (Dosarul nr. 361C/1996) pe motiv că „acestea încalcă prevederile art. 16 din Constituție, conform căruia toți cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, Ministerului Public neputându-i-se, așadar, acorda un drept în plus față de ceilalți participanți la circuitul civil“. De asemenea, se susține că este încălcat principiul autorității lucrului judecat și al stabilității raporturilor juridice dintre părți. Se mai arată că „art. 330 din Codul de procedură civilă se dovedește a fi și inutil, o dată ce motivele pentru promovarea sa se

regăsesc și în alte căi de atac, și anume recursul și revizuirea“;

— neconstituționalitatea prevederilor art. 330¹ din Codul de procedură civilă a fost invocată de Marinescu Gheorghe (Dosarul nr. 363C/1996), Popescu Cristian Lucian, Popescu Teodora și Polonic Gabriela (Dosarul nr. 367C/1996) și Chițu Silvia (Dosarul nr. 372C/1996), susținând că sunt încălcate dispozițiile art. 20 alin. (1) și ale art. 41 alin. (1) și (2) din Constituție. De asemenea, se susține că este încălcat principiul autorității lucrului judecat, al stabilității raporturilor juridice dintre părți și al separației puterilor în stat;

— neconstituționalitatea prevederilor art. 330¹ și ale art. 330² din Codul de procedură civilă a fost invocată de Durma Alexandrina (Dosarul nr. 368C/1996), susținând că sunt încălcate dispozițiile art. 16 alin. (1) și (2), ale art. 128 și ale art. 130 alin. (1) din Constituție;

— neconstituționalitatea prevederilor art. 330 și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă a fost invocată de Toanță C. Florin (Dosarul nr. 360C/1996), pe motiv că acestea încalcă dispozițiile art. 125 din Constituție. De asemenea, se susține că este încălcat principiul separației puterilor în stat și cel al stabilității raporturilor juridice dintre părți;

— neconstituționalitatea prevederilor art. 330, ale art. 330¹ și ale art. 330² din Codul de procedură civilă a fost invocată de Ionescu Radu (Dosarul nr. 362C/1996), Koin Milorad (Dosarul nr. 364C/1996), Ionescu Maria (Dosarul nr. 365C/1996), Beroniade Simona Nicola (Dosarul nr. 366C/1996), Emanoil Mariella (Dosarul nr. 369C/1996),

*) A se vedea și Decizia Curții Constituționale nr. 117 din 21 mai 1997, publicată la pag. 7.

Dobrescu Eufrosina Eleonora Nicole, Ermide Elena și Ștefănescu Șerban Gabriel (Dosarul nr. 371C/1996), cu motivarea că prin aceste dispoziții sunt încălcate principiile statornicite în art. 16 alin. (2), art. 41 alin. (1) și în art. 135 alin. (1) și (6) din Constituție. De asemenea, se susține că este încălcat principiul autorității lucrului judecat, al separației puterilor în stat și al stabilității raporturilor juridice dintre părți.

Exprimându-și opinia, potrivit art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, instanța de judecată apreciază excepțiile invocate ca neîntemeiate.

Deoarece excepțiile de neconstituționalitate invocate se referă la aceleași dispoziții legale și pentru o mai bună administrare a justiției, Curtea dispune conexarea dosarelor nr. 371, 372C/1996 și nr. 361—369C/1996 la Dosarul nr. 360C/1996, care a fost primul înregistrat, urmând a se pronunța asupra tuturor excepțiilor prin decizia de față.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile art. 330, ale art. 330¹ și ale art. 330² din Codul de procedură civilă, raportate la prevederile Constituției, și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Analizând excepțiile de neconstituționalitate invocate se constată că, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională este competentă să le soluționeze, fiind legal sesizată.

Asupra constituționalității art. 330 din Codul de procedură civilă, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, definitivă ca urmare a Deciziei nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 255 din 22 octombrie 1996 și, respectiv, nr. 251 din 17 octombrie 1996, statuând că ele sunt constituționale.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 alin. (2) și al art. 26 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondate excepțiile de neconstituționalitate, invocate de Toanță C. Florin, Almaleh Tudor, Ionescu Radu, Marinescu Gheorghe, Koin Milorad, Ionescu Maria, Beroniade Simona Nicola, Popescu Teodora, Polonic Gabriela, Popescu Cristian Lucian, Durma Alexandrina, Emanoil Mariella, Dobrescu Eufrosina Eleonora Nicole, Ermide Elena, Ștefănescu Șerban Gabriel și Chițu Silvia în dosarele nr. 3.178/1995, nr. 1.232/1995, nr. 3.886/1995, nr. 3.369/1995, nr. 1.261/1996, nr. 606/1996, nr. 2.220/1995, nr. 2.802/1996, nr. 2.801/1996, nr. 1.316/1996, nr. 413/1996 și nr. 2.500/1996 ale Curții Supreme de Justiție — Secția civilă, privind:

1. dispozițiile art. 330 și ale art. 330² alin. 2 din Codul de procedură civilă;

2. dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, constatând că, prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, Curtea Constituțională a statuat că prevederile acestui articol sunt neconstituționale în măsura în care se aplică hotărârilor pronunțate înainte de 26 iulie 1993, data intrării în vigoare a Legii nr. 59/1993;

3. dispozițiile art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă, constatând că excepțiile invocate în legătură cu aceste prevederi sunt lipsite de obiect.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 30 ianuarie 1997.

PREȘEDINTE,

dr. Romul Petru Vonica

Cât privește dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, se constată că prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, definitivă și obligatorie, Curtea Constituțională a modificat Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, prin care se respinsese excepția de neconstituționalitate, și a decis că dispozițiile art. 330¹ sunt neconstituționale în măsura în care se aplică hotărârilor pronunțate înainte de 26 iulie 1993, data intrării în vigoare a Legii nr. 59/1993.

Rezultă că excepțiile de neconstituționalitate referitoare la art. 330¹ din Codul de procedură civilă, invocate în cauzele de față, sunt inadmisibile în limitele interpretării date, pentru că, așa cum s-a statuat prin Decizia nr. 107 din 2 noiembrie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 34 din 15 februarie 1995, o prevedere legală declarată neconstituțională printr-o decizie a Curții Constituționale nu poate face obiectul unei noi excepții. Faptul că Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996 a constatat neconstituționalitatea, în limitele interpretării date, nu conduce la o altă consecință, deoarece sensul deciziei este circumstanțierea legitimității constituționale a textului atacat. În acest sens, Curtea s-a pronunțat și prin Decizia nr. 92 din 12 octombrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 294 din 20 decembrie 1995.

Referitor la dispozițiile art. 330² din Codul de procedură civilă, este de reținut că, prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, Curtea a constatat că alin. 1 al acestui articol este neconstituțional, iar alin. 2 este constituțional. Având în vedere că o excepție de neconstituționalitate admisă nu mai poate fi reiterată, deoarece, potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție și art. 26 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, deciziile definitive ale Curții Constituționale sunt obligatorii *erga omnes*, excepțiile privind art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă sunt lipsite de obiect și, în consecință, urmează a fi respinse ca vădit nefondate. De asemenea, urmează să fie respinse ca vădit nefondate și excepțiile privind art. 330² alin. 2 din Codul de procedură civilă, deoarece nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea practicii Curții Constituționale.

Magistrat-asistent,
Georgeta Panovicu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 117
din 21 mai 1997referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330¹ din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru	— președinte
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Raul Petrescu	— procuror
Constantin Burada	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Marinescu Gheorghe împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 19 din 30 ianuarie 1997.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 30 aprilie 1997, în lipsa părților cu care procedura de citare a fost legal îndeplinită, concluziile reprezentantului Ministerului Public fiind consemnate în încheierea din aceeași dată. Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de 7 mai 1997 și, apoi, datorită imposibilității întrunirii completului de judecată, la data de 21 mai 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia nr. 19 din 30 ianuarie 1997, Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă. În motivarea soluției, s-a reținut că, prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, Curtea a statuat că prevederile acestui articol sunt neconstituționale în măsura în care se aplică hotărârilor pronunțate înainte de 26 iulie 1993, data intrării în vigoare a Legii nr. 59/1993.

Împotriva acestei decizii, Marinescu Gheorghe a declarat recurs, susținând, în esență, că imobilul care face obiectul recursului în anulare a aparținut părinților săi, nu a fost naționalizat și a trecut în proprietatea statului fără titlu. În raport cu cele relatate, solicită a se reveni „asupra hotărârii luate prin Decizia nr. 19 din 30 ianuarie 1997”.

Întrucât judecata în fond s-a făcut fără citarea părților, în temeiul art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare, decizia pronunțată și recursul au fost comunicate Camerei Deputaților, Senatului și Guvernului, pentru a comunica punctele lor de vedere asupra excepției.

Comisia juridică de numiri, disciplină, imunități și validări din cadrul Senatului „constată că excepția ridicată este nefondată”.

În punctul de vedere al Guvernului, transmis de către ministrul delegat pe lângă primul-ministru pentru coordona-

Față de considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Marinescu Gheorghe împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 19 din 30 ianuarie 1997. Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 21 mai 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

rea Secretariatului General al Guvernului și a Departamentului pentru Administrație Publică Locală, se apreciază că recursul este neîntemeiat. Se arată că decizia atacată se fundamentează pe Decizia Curții Constituționale nr. 96 din 24 septembrie 1996, prin care s-a constatat că dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale numai în măsura în care se aplică hotărârilor pronunțate înainte de 26 iulie 1993, data intrării în vigoare a Legii nr. 59/1993, decizie care, potrivit prevederilor art. 145 alin. (2) din Constituție și ale art. 26 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, este obligatorie. Întrucât hotărârea împotriva căreia s-a declarat recurs în anulare a fost pronunțată și a rămas definitivă ulterior datei de 26 iulie 1993, conform celor statuate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, aceasta era susceptibilă de a fi atacată cu recurs în anulare.

Camera Deputaților nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctul de vedere al Comisiei juridice de numiri, disciplină, imunități și validări din cadrul Senatului, precum și cel al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției, și ale Legii nr. 47/1992, reține:

Potrivit art. 144 lit. c) din Constituție, Curtea hotărăște asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea legilor și a ordonanțelor, dispoziții preluate și în art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992. În speță, Curtea a fost sesizată și s-a pronunțat asupra prevederilor art. 330¹ din Codul de procedură civilă.

Din examinarea motivelor invocate în recurs se constată că, în realitate, nu se critică decizia pronunțată de Curte la judecata de fond, ci se relatează anumite situații de fapt în legătură cu imobilul în litigiu, care formează obiectul recursului în anulare: imobilul a aparținut părinților săi, nu a fost naționalizat și a trecut în proprietatea statului fără titlu. Potrivit practicii sale jurisdicționale constante, Curtea se pronunță numai asupra constituționalității dispozițiilor legale cu care a fost sesizată, fără a putea cerceta situații de fapt, a căror examinare este de competența exclusivă a instanțelor judecătorești.

Așa fiind, se constată că recursul este neîntemeiat și urmează a fi respins.

Magistrat-asistent,
Constantin Burada

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE****pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare
a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 10/1997
cu privire la diminuarea blocajului financiar și a pierderilor din economie**

În temeiul prevederilor art. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/1997, aprobată și modificată prin Legea nr. 151/1997,

Guvernul României h o t ă r ă ș t e :

Articol unic. — Se aprobă Normele metodologice de aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 10/1997 cu privire la diminuarea blocajului financiar și a pierderilor în economie, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
VICTOR CIORBEA

Contrasemnează:
Ministru de stat, ministrul reformei,
Ulm Spineanu
Ministru de stat, ministrul finanțelor,
Mircea Ciumara
Președintele Agenției Naționale pentru Privatizare,
Valentin M. Ionescu

București, 2 septembrie 1997.
Nr. 481.

ANEXĂ

NORME METODOLOGICE**de aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 10/1997
cu privire la diminuarea blocajului financiar și a pierderilor din economie**

1. În vederea utilizării instrumentelor și modalităților de plată garantate, prevăzute la art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/1997, aprobată și modificată prin Legea nr. 151/1997, denumită în continuare *ordonanță*, se vor respecta următoarele reglementări:

1.1. La art. 2 alin. (1) lit. a) și b):

a) Legea nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin, modificată prin Ordonanța Guvernului nr. 11/1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 23 august 1993 și aprobată și modificată prin Legea nr. 83/1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 292 din 14 octombrie 1994;

b) Legea nr. 59/1934 asupra cecului, modificată prin Ordonanța Guvernului nr. 11/1993, aprobată și modificată prin Legea nr. 83/1994;

c) Normele-cadru nr. 6/1994 privind comerțul făcut de societățile bancare și celelalte societăți de credit, cu cambii și bilete la ordin, pe baza Legii nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin, modificată prin Ordonanța Guvernului nr. 11/1993, aprobată și modificată prin Legea nr. 83/1994, emise de Banca Națională a României;

d) Normele-cadru nr. 7/1994 privind comerțul făcut de societățile bancare și celelalte societăți de credit, cu cecuri, pe baza Legii nr. 59/1934 asupra cecului, modificată prin Ordonanța Guvernului nr. 11/1993, aprobată și modificată prin Legea nr. 83/1994, emise de Banca Națională a României;

e) Regulamentul Băncii Naționale a României nr. 10/1994 privind compensarea multilaterală a plăților interbancare fără numerar pe suport hârtie, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 64 bis din 29 martie 1996, cu modificările ulterioare.

1.2. La art. 2 alin. (2) lit. b):

— Valoarea la care aderentul va ceda prin contractul de factoring, cu titlu de vânzare sau de gaj, creanțele născute din vânzarea de bunuri sau din prestarea de servicii către terți va fi cea negociată între părți și aprobată de consiliul de administrație sau managerul aderentului, după caz.

2. Pentru punerea în aplicare a prevederilor art. 3 și 4 din ordonanță, se va proceda după cum urmează:

2.1. La art. 3 lit. a):

Compensarea datoriilor nerambursate la scadență se va realiza pe bază de contract încheiat între părți, în care vor fi înscrise, în mod obligatoriu, valoarea, numărul și data facturilor pentru care se face compensarea.

Contractul se încheie de către conducerile executive ale părților, pe baza mandatului primit de acestea de la consiliul de administrație al regiilor autonome sau al societăților comerciale care intră sub incidența ordonanței.

2.2. La art. 3 lit. b) și la art. 4:

Conversia datoriilor nerambursate la scadență în acțiuni sau părți sociale se va face în cazul în care adunarea generală a acționarilor sau asociaților a aprobat această măsură ca una dintre acțiunile care conduc la redresarea financiară a societății comerciale.

Conversia datoriilor nerambursate la scadență în acțiuni sau părți sociale se face pe bază de convenție între:

- societăți comerciale și societăți bancare;
- societăți comerciale la care statul este acționar sau asociat și societăți comerciale din sectorul privat.

Convențiile vor stipula și valoarea datoriilor care pot fi convertite în acțiuni sau părți sociale.

Conversia datoriilor nerambursate la scadență în acțiuni sau părți sociale la societățile comerciale se poate face în limita acțiunilor sau a părților sociale deținute de Fondul Proprietății de Stat.

Conversia datoriilor nerambursate la scadență se face la o valoare a acțiunilor sau a părților sociale stabilită pe baza unui raport de evaluare și convenită, în urma negocierilor, între societatea comercială creditoare și reprezentanții Fondului Proprietății de Stat, conform mandatului special acordat de Consiliul de administrație al Fondului Proprietății de Stat.

Convențiile încheiate între debitori și creditori, semnate de administratorii părților, nu produc efecte juridice până la aprobarea conversiei datoriilor nerambursate la scadență în Consiliul de administrație al Fondului Proprietății de Stat.

În vederea aprobării conversiei datoriilor nerambursate la scadență de către Consiliul de administrație al Fondului Proprietății de Stat și acordării mandatului special reprezentanților săi în adunarea generală a acționarilor la societățile comerciale debitoare la care statul deține acțiuni sau părți sociale, acestea vor depune la Fondul Proprietății de Stat următoarele documente:

a) toate convențiile de conversie a datoriilor nerambursate la scadență în acțiuni sau părți sociale, încheiate de societatea comercială;

b) raportul de evaluare a societății comerciale;

c) nota de fundamentare privind aplicarea măsurilor prevăzute la art. 6 din ordonanță, în vederea redresării financiare a societății comerciale, utilizată la încheierea convențiilor;

d) bilanțul contabil și contul de profit și pierderi aferente ultimului exercițiu financiar, înregistrate la direcțiile generale ale finanțelor publice și controlului financiar de stat jude-

țene, respectiv a municipiului București, raportul de gestiune și raportul cenzorilor;

e) situația patrimoniului, întocmită pe baza ultimei balanțe de verificare, care a stat la baza stabilirii datoriilor nerambursate la scadență — certificate de cenzori;

f) structura acționariatului sau a asociaților (conform registrului consolidat al acționarilor sau asociaților) la data înaintării documentației;

g) proiectele actelor adiționale de modificare a contractului și a statutului societății comerciale;

h) alte documente solicitate de Fondul Proprietății de Stat.

În urma aprobării de către Consiliul de administrație al Fondului Proprietății de Stat a sintezei documentației de mai sus, se va acorda mandat special reprezentanților Fondului Proprietății de Stat, care vor hotărî conversia datoriilor nerambursate la scadență în acțiuni sau părți sociale și vor încheia un contract de cesiune de acțiuni sau părți sociale.

Contractul de cesiune în baza căruia se face conversia datoriilor nerambursate la scadență în acțiuni sau părți sociale constituie documentul cu care se face înregistrarea în registrul acționarilor sau asociaților societății comerciale.

Conversia datoriilor nerambursate la scadență în acțiuni sau părți sociale nu se poate face la societățile comerciale la care există ofertă de vânzare-cumpărare de acțiuni sau de părți sociale.

În aplicarea prevederilor art. 4 alin. (3) din ordonanță, societățile bancare își pot converti drepturile de creanță în acțiuni sau părți sociale prin stingerea proporțională atât a creditului, cât și a dobânzilor aferente, neîncasate la scadență. Conversia drepturilor de creanță în acțiuni sau părți sociale poate fi efectuată de o societate bancară numai pe baza hotărârii adunării generale a acționarilor respectivei societăți bancare.

În maximum 60 de zile de la aprobarea conversiei datoriilor nerambursate la scadență în acțiuni sau părți sociale, Fondul Proprietății de Stat are obligația de a întocmi oferta de vânzare a acțiunilor sau a părților sociale ce i-au mai rămas în portofoliu la societățile comerciale care au procedat la conversia datoriilor.

3. În aplicarea art. 5 din ordonanță se precizează că, potrivit monografiei prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentele norme metodologice, veniturile înregistrate în contul „Alte venituri excepționale din operațiuni de gestiune”, reprezentând valoarea datoriilor nerambursate la scadență, pentru care s-a făcut conversia în acțiuni sau părți sociale, sunt cuprinse la calculul profitului impozabil. Excepție face situația prevăzută la art. 5 din ordonanță, respectiv atunci când cedentul acțiunilor este Fondul Proprietății de Stat, caz în care respectivele venituri se înscriu în declarațiile privind impozitul pe profit ca sume deductibile la calculul profitului impozabil.

4. În aplicarea art. 8 din ordonanță, se consideră că Fondul Proprietății de Stat a dispus lichidarea unei societăți comerciale la data expirării termenului de 30 de zile de la publicarea în Monitorul Oficial al României a hotărârii adunării generale a acționarilor de dizolvare-lichidare.

5. Pentru aplicarea prevederilor din ordonanță se vor efectua înregistrările contabile potrivit monografiei, anexă la prezentele norme metodologice.

6. Pe perioada cuprinsă între data semnării convenției privind conversia datoriilor nerambursabile la scadență în acțiuni sau părți sociale între părți și data când creditorul devine acționar nu se datorează penalizări pentru datoriile care fac obiectul convenției.

MONOGRAFIE
privind reflectarea în contabilitate a operațiunilor ce decurg
din prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 10/1997
cu privire la diminuarea blocajului financiar și a pierderilor din economie

Art. 2 alin. (1) lit. a) și b)

• Evidența cambiilor și biletelor la ordin avalizate de o societate bancară și acceptate în prealabil de obligatul principal se ține cu ajutorul conturilor:

5113	„Efecte de încasat“	—	la agenții economici beneficiari;
403	„Efecte de plătit“	—	la agenții economici care au calitatea de „obligat principal“;
413	„Efecte de primit“	—	la agenții economici beneficiari;

• Evidența cecurilor, certificate potrivit prevederilor legale, se asigură cu ajutorul conturilor:

5112	„Cecuri de încasat“	—	la agenții economici beneficiari;
403	„Efecte de plătit“	—	la agenții economici care au obligația de plată (trăgător);
413	„Efecte de primit“	—	la agenții economici beneficiari.

a) La beneficiar

413	„Efecte de primit“	=	411	„Clienți“	—	cu valoarea cambiilor și biletelor la ordin acceptate de către tras;
5113	„Efecte de încasat“	=	413	„Efecte de primit“	—	avalizarea cambiilor sau biletelor la ordin;
512	„Conturi curente la bănci“	=	5113	„Efecte de încasat“	—	cu valoarea cambiilor și biletelor la ordin încasate la scadență.

b) La obligatul principal

401	„Furnizori“	=	403	„Efecte de plătit“	—	cu valoarea acceptată a cambiilor și biletelor la ordin;
403	„Efecte de plătit“	=	512	„Conturi curente la bănci“	—	cu valoarea cambiilor și biletelor la ordin plătite la scadență.

c) La beneficiar

5112	„Cecuri de încasat“	=	411	„Clienți“	—	cu valoarea cecurilor primite de la clienți;
512	„Conturi curente la bănci“	=	5112	„Cecuri de încasat“	—	cu valoarea cecurilor încasate.

d) La trăgător

401	„Furnizori“	=	512	„Conturi curente la bănci“	—	cu valoarea cecurilor plătite.
-----	-------------	---	-----	----------------------------	---	--------------------------------

Art. 2 alin. (2) lit. a)

512	„Conturi curente la bănci“	=	411	„Clienți“	—	cu valoarea creanțelor vândute unei societăți bancare sau instituții financiare specializate;
668	„Alte cheltuieli financiare“	=	512	„Conturi curente la bănci“	—	cu taxa de forfetare plătită societății bancare sau instituției financiare specializate;
		sau				
%		=	411	„Clienți“	—	cu valoarea creanțelor vândute;

512
„Conturi curente
la bănci“

— cu suma încasată;

668
„Alte cheltuieli
financiare“

— cu taxa de forfetare (în situația în care aceasta s-a reținut din valoarea creanței).

Art. 2. alin. (2) lit. b)

La aderent (agent economic)

a) când valoarea negociată este mai mică decât valoarea de înregistrare în contabilitate a creanței cedate:

%	=	411 sau 461	— cu valoarea de înregistrare a creanțelor cedate factorului pe bază de contract;
5121			— cu suma încasată reprezentând valoarea negociată a creanțelor cedate;
668			— cu diferența dintre valoarea de înregistrare (mai mare) și valoarea negociată încasată (mai mică) a creanțelor cedate;

b) când valoarea negociată a creanței cedate este mai mare decât valoarea de înregistrare în contabilitate:

5121	=	%	— cu suma încasată reprezentând valoarea negociată a creanțelor cedate factorului conform contractului;
		411 sau 461 778	— cu valoarea de înregistrare a creanțelor în contabilitate;
			— cu diferența dintre valoarea negociată (mai mare) decât valoarea de înregistrare (mai mică) a creanțelor cedate.

Art. 3 lit. a)

401 „Furnizori“	=	411 „Clienți“	— cu valoarea datoriilor nerambursate la scadență, compensate cu creanțele.
--------------------	---	------------------	---

Art. 3 lit. b) și art. 4 alin. (1) și (2)

a) La agentul economic care a efectuat conversia datoriilor nerambursate la scadență

162 „Credite bancare pe termen lung sau mediu“	=	7718 „Alte venituri excepționale din operațiuni de gestiune“	— cu valoarea datoriilor nerambursate la scadență, pentru care s-a făcut conversia în acțiuni sau părți sociale;
1682 „Dobânzi aferente creditelor bancare pe termen lung sau mediu“ sau 401 „Furnizori“ sau 404 „Furnizori de imobilizări“ 519 „Credite bancare pe termen scurt“ sau 5198 „Dobânzi aferente creditelor bancare pe termen scurt“			

b) La agentul economic care a efectuat conversia creanțelor în acțiuni sau părți sociale

%	=	411	— cu valoarea acțiunilor sau părților sociale obținute în urma conversiei creanțelor;
		„Clienți“	
261			
„Titluri de participare“			
sau			
262			
„Titluri imobilizate			
ale activității			
de portofoliu“			
sau			
503			
„Acțiuni“			

c) La societățile bancare care își transformă drepturile de creanță în acțiuni sau părți sociale

412	=	Conturile de credite
„Titluri de		Conturile de dobânzi
participare“		
sau		
413		
„Titluri de activități		
de portofoliu“		

Art. 6 lit. a)

461	=	%	— cu valoarea de vânzare a activelor (inclusiv T.V.A.);
		7721	— cu valoarea de vânzare a activelor;
		4427	— cu T.V.A. aferentă;
%	=	212	— cu valoarea de înregistrare a activelor vândute;
281			— cu amortizarea calculată până la data vânzării activelor;
6721			— cu valoarea rămasă neamortizată a activelor vândute;
119	=	111	— constituirea fondului de dezvoltare cu valoarea rămasă neamortizată;
5121	=	461	— cu suma încasată reprezentând valoarea de vânzare;
129	=	111	— constituirea fondului de dezvoltare cu diferențe între veniturile rezultate din vânzare și valoarea rămasă neamortizată, inclusiv cheltuielile efectuate pentru realizarea acestor venituri și impozitul pe profit aferent;
401	=	5121	— cu datoriile plătite;
„Furnizori“		„Conturi curente	
sau		la bănci“	
519			
„Credite bancare			
pe termen scurt“			
sau			
162			
„Credite bancare			
pe termen lung			
și mediu“			

Art. 6 lit. c)**a) La societatea comercială debitoare care s-a divizat în mai multe societăți comerciale**

892 „Bilanț de închidere“	=	Soldurile conturilor de activ transmise societăților comerciale nou-înființate	— solduri transmise pe bază de balanță de verificare și protocol de predare-primire;
Soldurile conturilor de pasiv transmise societăților comerciale nou-înființate	=	892 „Bilanț de închidere“	— solduri transmise pe bază de balanță de verificare și protocol de predare-primire.

b) La societatea comercială care s-a înființat prin divizarea altei societăți comerciale

891 „Bilanț de deschidere“	=	Soldurile conturilor de pasiv primite de la societatea comercială care s-a divizat	— solduri primite pe bază de bilanță de verificare și protocol de pre- dare-primire;
Soldurile conturilor de activ primite de la societatea comercială care s-a divizat	=	891 „Bilanț de deschidere“	— solduri primite pe bază de bilanță de verificare și protocol de pre- dare-primire.

GUVERNUL ROMÂNIEI**H O T Ă R Ă R E**

**privind modificarea și completarea anexei
la Hotărârea Guvernului nr. 319/1997 pentru modificarea
structurii organizatorice a Agenției Naționale de Control
al Exporturilor Strategice și al Interzicerii Armelor Chimice**

Guvernul României h o t ă r ă ș t e :

Articol unic. — Anexa la Hotărârea Guvernului nr. 319/1997 pentru modificarea structurii organizatorice a Agenției Naționale de Control al Exporturilor Strategice și al Interzicerii Armelor Chimice se înlocuiește cu anexa la prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU

VICTOR CIORBEAContrasemnează:

Ministru delegat

pe lângă primul-ministru

pentru coordonarea Secretariatului

General al Guvernului

și a Departamentului pentru

Administrație Publică Locală,

Remus Oprea

Președintele Agenției Naționale

de Control al Exporturilor Strategice

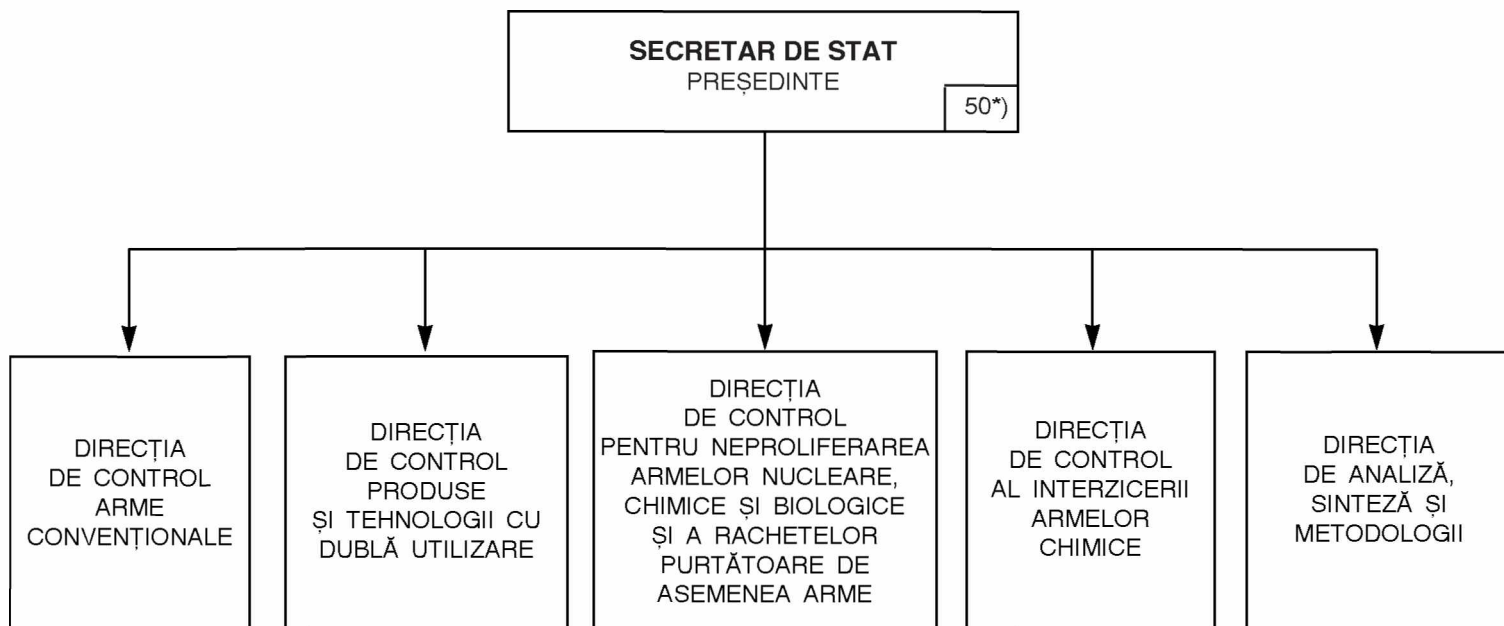
și al Interzicerii Armelor Chimice,

Marius Petrescu,

subsecretar de stat

**STRUCTURA ORGANIZATORICĂ
a Agenției Naționale de Control al Exporturilor Strategice și al Interzicerii Armelor Chimice**

Numărul maxim de posturi în aparatul propriu = 50*
(exclusiv demnitarul)

*) 1. Plus 20% personal de deservire (în care se includ conducătorii auto pentru cele trei autoturisme care deservesc agenția) în structura Secretariatului General al Guvernului.

2. Numărul maxim de posturi ocupate se aprobă de către primul-ministru.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind remunerarea colaboratorilor fără drept de autor din instituțiile de cultură și artă

Guvernul României hotărăște:

Art. 1. — (1) Instituțiile de cultură și artă finanțate din venituri extrabugetare sau din venituri extrabugetare și din alocații de la bugetul de stat ori de la bugetele locale, după caz, pot utiliza colaboratori fără drept de autor pentru realizarea unor activități absolut necesare, altele decât cele care intră sub incidența prevederilor Legii nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe.

(2) Stabilirea activităților care intră în categoria colaborărilor fără drept de autor se face de către conducerile instituțiilor de cultură și artă.

Art. 2. — Angajarea colaboratorilor fără drept de autor se face prin încheierea unei convenții civile de prestări servicii, în conformitate cu prevederile art. 2 din Legea nr. 83/1995 privind unele măsuri de protecție a persoanelor încadrate în muncă.

Art. 3. — Remunerările colaboratorilor fără drept de autor se stabilesc prin negociere, avându-se în vedere specificul, gradul de dificultate și complexitatea activității respective.

Art. 4. — Negocierea remunerațiilor în limitele prevederilor din bugetele de venituri și cheltuieli se va face de către conducerile instituțiilor de cultură și artă.

Art. 5. — Conducerea instituției în care este încadrată persoana care desfășoară activitate conform unei convenții civile poate dispune suspendarea contractului individual de muncă în perioada convenției civile, dacă aceasta nu își îndeplinește obligațiile la locul de muncă unde are funcția de bază.

Art. 6. — În situația în care convenția civilă se încheie pe o perioadă mai mare de o lună, remunerarea se va efectua lunar, în raport cu activitatea desfășurată în luna respectivă.

Art. 7. — Persoanele care desfășoară activitate, pe baza unei convenții civile, în altă localitate decât cea în care domiciliază, au dreptul și la decontarea cheltuielilor de deplasare, cazare și transport, în condițiile stabilite pentru salariații instituțiilor bugetare.

Art. 8. — Prevederile prezentei hotărâri se aplică și în situația colaboratorilor fără drept de autor din cadrul cinematografului, audiovizualului și presei scrise.

Art. 9. — Prevederile prezentei hotărâri intră în vigoare de la data publicării ei în Monitorul Oficial al României.

De la aceeași dată se abrogă Hotărârea Guvernului nr. 571/1995 privind stabilirea tarifelor pentru remunerarea colaboratorilor fără drept de autor, utilizate în unitățile bugetare din domeniul culturii și artei, precum și orice alte dispoziții contrare.

PRIM-MINISTRU
VICTOR CIORBEA

Contrasemnează:
Ministrul culturii,
Ion Caramitru
Ministrul muncii și protecției sociale,
Alexandru Athanasiu
Ministru de stat, ministrul finanțelor,
Mircea Ciumara

București, 6 septembrie 1997.
Nr. 488.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru declararea zilei de 13 septembrie „Ziua pompierilor din România“

Guvernul României hotărăște :

Art. 1. — Ziua de 13 septembrie se declară „Ziua pompierilor din România“.

Art. 2. — (1) Ministerul de Interne — Inspectoratul General al Corpului Pompierilor Militari și Ministerul Culturii, împreună cu autoritățile administrației publice vor acorda sprijin de specialitate în organizarea și desfășurarea manifestărilor ocazionate de acest eveniment.

(2) Cu acest prilej se vor organiza expoziții, simpozioane și alte acțiuni cu tematică specifică, exerciții și aplicații demonstrative.

Art. 3. — Marile unități și unitățile teritoriale de pompieri militari vor participa și vor susține nemijlocit acțiunile legate de sărbătorirea Zilei pompierilor din România.

PRIM-MINISTRU
VICTOR CIORBEA

Contrasemnează:
Ministru de interne,
Gavril Dejeu
Ministrul culturii,
Ion Caramitru
Ministru delegat
pe lângă primul-ministru
pentru coordonarea Secretariatului
General al Guvernului și a
Departamentului pentru
Administrație Publică Locală,
Remus Opreș

București, 6 septembrie 1997.
Nr. 492.

ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

PRECIZĂRI**privind evidențierea în contabilitate, în cursul anului 1997,
a diferențelor de curs valutar de către societățile bancare**

1. Operațiunile comerciale cu decontare în valută, precum și operațiunile efective de încasări și plăți în valută se înregistrează în contabilitate la cursul valutar de referință al Băncii Naționale a României, valabil pentru ziua operațiunii.

Diferențele de curs valutar favorabile sau, după caz, nefavorabile, aferente operațiunilor proprii ale băncii, de încasări și plăți efective în valută (cu excepția operațiunilor de subscriere și de vărsare a capitalului social în valută), rezultate între valoarea la cursul valutar de referință al Băncii Naționale a României valabil pentru ziua în care a avut loc operațiunea de încasare sau plata și valoarea la cursul valutar cu care creanțele și datoriile respective sunt evidențiate în contabilitate la acea dată, se înregistrează în contul „Venituri din diferențe de curs valutar” și în contul „Cheltuieli din diferențe de curs valutar”, după caz.

Suma reprezentând veniturile din diferențe de curs valutar și cea reprezentând cheltuielile din diferențe de curs valutar se înscriu în formularul „Rezultate financiare”, pe rânduri separate.

2. Operațiunile de subscriere și de vărsare a capitalului social în valută, evidențiate în conturile „Decontări cu acționarii privind capitalul” și „Capital social”, se înregistrează la cursul valutar de subscriere aprobat de adunarea generală a acționarilor.

Diferențele de curs valutar favorabile sau, după caz, nefavorabile, aferente operațiunilor de subscriere și de vărsare a capitalului social în valută, rezultate între valoarea la cursul valutar de referință al Băncii Naționale a României valabil pentru ziua în care a avut loc operațiunea de vărsare efectivă a capitalului social în valută și valoarea la cursul valutar de subscriere, se înregistrează,

potrivit Hotărârii Guvernului nr. 252/1996, în contul „Alte rezerve”, analitic distinct „Rezerve din diferențe de curs aferente operațiunilor de subscriere și vărsare a capitalului social în valută”.

3. Elementele patrimoniale existente, exprimate legal în valută (cu excepția celor evidențiate în conturile „Decontări cu acționarii privind capitalul” și „Capital social”), se evaluează lunar, la cursul valutar de referință al Băncii Naționale a României, valabil pentru ultima zi a lunii, iar influențele rezultate se înregistrează în contul bifuncțional „Decontări din influențe de curs valutar”.

În *creditul* acestui cont se înregistrează influențele favorabile rezultate între valoarea la cursul valutar de referință al Băncii Naționale a României, valabil pentru ultima zi a lunii, și valoarea la cursurile valutare cu care activele și pasivele în valută au fost înregistrate în contabilitate până la acea dată, iar în *debit*, influențele nefavorabile rezultate între valoarea la cursul valutar de referință al Băncii Naționale a României, valabil pentru ultima zi a lunii, și valoarea la cursurile valutare cu care activele și pasivele în valută au fost înregistrate în contabilitate până la acea dată.

Soldul contului „Decontări din influențe de curs valutar”, stabilit lunar pe baza operațiunilor menționate mai sus, urmează să se regularizeze la finele anului, conform normelor ce se vor elabora pentru închiderea exercițiului financiar pe anul 1997. Deci contul „Decontări din influențe de curs valutar” nu se închide în cursul anului 1997, soldul acestuia înscriindu-se în „Situația patrimoniului”, pe un rând distinct.

GUVERNATORUL BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI,

MUGUR ISĂRESCU

București, 24 februarie 1997.

Nr. 3.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILORRegia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,

Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 668.55.58 și 335.01.11/4028.